

[Hagen Hagensen.]

Sønderjylland kom tilbage til Danmark, men fortsat gælder på dette som på så mange andre felter særbestemmelser for denne del af vort land. Der er grund til på alle områder at arbejde for, at Sønderjylland bliver ligestillet med det øvrige land, også for så vidt angår behandlingen af udstykningssager.

Det er jo hensigten med loven, at der skal tillægges landinspektørerne større ansvar og videre undersøgelsespligt. Man taler om, som det alt er nævnt, at landinspektørerne skal være samlecentraler, der skal foretage stjernehøring for derigennem at forenkle og fremme behandlingen af disse sager. Meget af, hvad der er indeholdt i de skematiske bilag og andre bilag til betænkningen, hvilket materiale er kommet til veje efter samarbejde med Landinspektørforeningen, synes at indeholde forenkling og lettelse, når det skal være nødvendigt at have hele det store og komplicerede apparatur med hensyntagen til op imod en halv snes forskellige love i hver enkelt sag. Imidlertid er der vanskeligheder ved det foreslåede.

Jeg må nævne bl. a. spørgsmålet om, hvor der i henhold til ejendomsbeskatningsloven er adgang til at opnå særlig vurdering af et jordstykke, som ønskes udstykket. Denne adgang til at opnå vurdering er betinget af, at arealet er afsat i marken, og at det er målt ud, men også af, at der sker dokumentation for, at sagen er indsendt til kommunalbestyrelsen. Hidtil har dette kunnet ske på et forholdsvis tidligt tidspunkt af sagen. Nu må man regne med, at sagen omtrent skal være behandlet til ende af landinspektøren, forinden sagen kan indsendes til kommunen, og først derefter kan man få den forlods vurdering. Det vil sige, at der er ofret mange penge og meget arbejde i sagen ikke blot fra landinspektørens side, men også fra en række offentlige myndigheders side, forinden man kan få at vide, om det overhovedet kan lønne sig at foretage den pågældende udstykning, idet

spørgsmålet om reglerne om afgiftspligtig grundstigningsskyld griber ind her, ofte på en for mig at se ganske urimelig måde.

Med det større ansvar, man nu vil pålægge de praktiserende landinspektører, har man som en nydannelse foreslået en selvstændig lov for landinspektørers virksomhed, som jeg vil gøre nogle få bemærkninger om.

Forslaget skærper kravene til at blive landinspektør, idet der foruden eksamens- og vandelskrav nu kræves en længere praksis som assistent ved landinspektørarbejdet. Det er måske rimeligt og også nødvendigt, men da der er en stor mangel på landinspektører, må det med det øgede ansvar og de videregående undersøgelser, der pålægges de praktiserende landinspektører i forbindelse med den i øvrigt i princippet rigtige fastslåen af, at kun praktiserende landinspektører kan udføre matrikulære arbejder, befrygtes, at mangelen bliver endnu større og dermed hele ekspeditionstiden for en udstykningssag endnu længere end nu.

Der er derfor grund til at overveje, om en overgangsordning med visse lettelser i adgangen til på egen hånd at udføre landinspektørvirksomhed ikke vil være rigtig; i hvert fald er tiden inde til, at der skaffes udvej for uddannelse af måleteknikere til at overtage en del af landinspektørernes tekniske virksomhed. I øvrigt bør spørgsmålet om kommunalt ansatte landinspektørers adgang til at foretage matrikulære arbejder i den kommune, hvor de er ansat, overvejes.

Hvorvidt reglen om udelukkelse fra at udføre landinspektørvirksomhed i et tilfælde, hvor der hos en landinspektør eller hans nærmeste slægt eller medarbejdere kan siges at være en væsentlig interesse i ejendommen, er rigtigt udformet, må prøves, idet enkelte uheldige erfaringer fra udstykningsforetagender måske ikke kan bære en så vidtgående regel som den foreslåede, hvorved en landinspektør end ikke kan foretage en skelregulering på sin egen ejen-